

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Centvriæ Selectorvm Casvvm Conscientiæ. I. II. III.tia

Burghaber, Adam

Fribvrgi Brisgoiæ, 1665

48. Laelivs peractâ confessione memor peccati priùs obliuione præteriti tenetur ante S. Communionem, per se loquendo, redire ad confessionale: si intra istud adhuc existens recordetur etiam peccati ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-40942

biliter acceletat, incurrere irregularitatem, nisi ignorantia excusetur, quia scilicet actione peccaminosa ad mortem infirmi cooperatur.

Vnde patet ad rationem in oppositum; tenebatur quippe Infirmarius observare præscriptum Medici, ne, eo neglecto, ægrotum in manifestum mortis periculum conijceret, esto non damnum illius, sed leuamen morbi intenderit.

XLVIII. *Lælius Confessionem Sacramentalem peracturus sedulo quidem ad eam se parat, plerumque tamen post acceptam iam absolutionem recordatur alicuius peccati grauis ex obliuione præteriti, illudque vel adhuc in Confessionali existens, vel ad hoc rediens aperit absque nouo, vt apparet, dolore, quamuis non sine molestia Confessarij inde perplexi, quid faciat. Queritur 1. Vtrum Lælius teneatur post Confessionem & Absolutionem peractam iterum confiteri tale peccatum obliuione præteritum, antequam ad Sacram Eucharistiam accedat? 2. Vtrum, si illud peccatum in ipso adhuc confessionali existens aperiat, de nouo absolui à Sacerdote debeat? 3. Vtrum nouus etiam dolor requiratur, si de nouo sit absoluendus?*

Videtur 1. Non teneri Lælium confiteri peccatum ex ignorantia invincibili omissum, antequam ad S. Communionem accedat. Ita Reginald. Tom. 2. L. 29. c. 6. q. 4. sect. 1. n. 105. in fine, quia peccatum illud non solum contritione,

tionem, sed etiam absolutione Sacramentali remissam est. 2. Opus non esse novam absolutionem, si Lælius mox post absolutionem adhuc in Confessionali flectens novum peccatum, quod prius non occurrebat, prioribus adiciat, siquidem confessio hæc posterior moraliter eadem censetur cum illa priore, & consequenter eadem absolutio utrorumque peccatorum. 3. Requiritur novum dolorem, si Lælius ad Confessionalem rediens peccatum prius oblivione omissum de novo confiteatur, & absolvatur. Ita Dian. P. 3. Tr. 4. Resol. 116. Tum quia semper debet adesse novum motivum erubescentiæ & doloris, quoties quis confitetur. Tum quia aliàs etiam vna Confessio potest sufficere ad duplicem absolutionem, quod nemo dicet.

Resp. 1. Lælium teneri peccatum ex oblivione omissum subijcere clauibus, antequam ad S. Communionem accedat. Ita Palao Tom. 4. Tr. 21. D. vnic. pun. 12. num. 4. Wiggersin 3. Part. q. 80. art. 5. dub. 3. Caspensis Tom. 2. Tr. 22. D. 9. S. 2. n. 25. & alij communiter. Ratio est, quia præceptum Sac. Trident. Concilij Sess. 13. c. 7. & Can. 11 obligat non tantum ad confitendum ante Communionem, sed simpliciter ad confitenda omnia peccata mortalia, quorum quis sibi conscius fuerit; Lælius autem reuera se conscius novit peccati nondum clauibus subiecti. Ergo &c. *Nec refert, quod*
S3 tale

tale peccatum iam sit remissum in Confessione legitimè facta. Hoc quippe non impedit, quin debeat supponi clauibus, aliàs nec, qui contritum se putaret, ad peccatorum suorum confessionem amplius teneretur, quod est contra Trident. 6. 7. *cit.* Resp. 2. Lælium de nouo absoluendum esse, etiamsi immediatè per priorem absolutionem peccatum oblivione omissum aperuerit. Ita supponunt planè omnes, & ratio clara est, quia in puncto finitæ absolutionis finitus & peractus est actus iudicialis huius Sacramenti. Ergo non potest amplius cogitari moraliter existere, & extendi ad peccatum subiunctum. Aliud est in Baptismo v. g. quando prolatâ formâ physicè non existit ablutio seu materia proxima, sed moraliter tantùm est ei coniuncta, quia ante moralem hanc coniunctionem nondum est Sacramentum Baptismi peractum, sed quasi suspensũ, quod secus se habet in Sacramento Pœnitentiæ & casu nostro. Resp. 3. Lælium non debere nouum dolorem elicere pro nouo Sacramento, sed sufficere priorem vel physicè vel moraliter adhuc permanentem. Ita Card. de Lug. *de Pœnit. D. 14. n. 27.* Ratio est, quia, per se loquendo, eadem materia, adeoque in præsentem idem dolor adiungi potest diuersis formis; & fuisse sub vna, non tollit capacitatem ad alteram, quæ enim huius repugnantia? An quia nouũ adesse debet motuum

tium

tiuum erubescentiæ? nequaquam; sicut enim prior dolor, ita prius motuum huius doloris sufficit, cum hoc in illo inuoluatur. An quia sic vna etiam Confessio sufficere potest duabus absolutionibus? minimè; quia absolutio noua tanquam sententia judicialis stare non potest absque accusatione noua: at bene absque dolore nouo. Vnde dixi, *per se loquendo*, vnam materiam subesse posse diuersis formis, vt innuerem, hoc in Confessione respectu absolutionis sacramentalis ex peculiari ratione repugnare ob actum iudiciale, qui, si nouus sit, & accusationem & sententiam nouam habeat oportet, quod secus se habet in dolore. Confirmatur hæc Responso ex praxi Ecclesiæ & Confessorum, cum vix vllus sit, qui pœnitentem in tali iterata confessione de nouo dolore admoneat. Ergo signum est, priorem sufficere. *Atque ex his constat etiam ad rationes in oppositum allatas.*

XLIX. *Leander crucem Indulgentiæ V. Sanctorum præditam è collo suspendit, ne scilicet facile sic eam perderet, cum ex restrictione Indulgentiarum per Papam Alexandrum VII. facta intellexerit, loco vnus talis rei perditæ deinceps aliam pro ipsa Indulgentiæ restitui non posse. Verùm non multis post diebus nescio quo casu crucem illam penitus confregit; ne igitur simul Indulgentiarum faceret iacturam, mox apud aurifabrum redintegari*